

**Christian Kracht** / Imperij

**Naslov originala:** *Imperium, Roman*

Verlag Kiepenheuer & Witsch, Köln

©2012 Christian Kracht

Zbirka Klasična šerpa, 42

**Nosi:** Lud Šerpa, Stražarjeva 24, 1000 Ljubljana

**CHRISTIAN KRACHT: IMPERIJ (ROMAN)**

**Prevedel:** Slavo Šerc

**Lektura:** Rada Lečič / **Ureja:** Šerpa / **Oblikovna**

**zasnova:** Pika vejica / **Naslovnica:** Vasja

Cenčič / **Tisk:** Tiskarna Cicero / **Naklada:** 400 /

Ljubljana, 2016

Knjiga je izšla s pomočjo subvencije Javne  
agencije za knjigo Republike Slovenije.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.112.2(494)-31

KRACHT, Christian

Imperij : (roman) / Christian Kracht ;

prevedel Slavo Šerc. - Ljubljana : Lud Šerpa,

2016. - (Zbirka Klasična šerpa ; 42)

Prevod dela: Imperium

ISBN 978-961-6699-54-9

288326912

Christian Kracht

# Imperij

Roman

*Prevedel Slavo Šerc*



*Za Hope*



Grave et religieux il reprend sa calme attitude:  
Il demeure – symbole qui grandit – et, penché  
sur l'apparance du Monde, sent vaguement en lui,  
résorbées, les générations humaines qui passent.  
**André Gide**

Naked people have little or no influence on society.  
**Mark Twain**





PRVI DEL



Pod dolgimi belimi oblaki, pod žgočim soncem, pod jasnim nebesnim svodom se je najprej zaslišalo razvlečeno trobljenje, potem pa je ladijski zvonec predirljivo poklical h kosilu in malezijski boy je lahkih nog potihoma hodil po palubi ter se rahlo dotikal ramen tistih potnikov, ki so po obilnem zajtrku zaspali. Severnonemški Lloyd, vrag naj ga vzame, je vsako jutro, če si bil potnik prvega razreda, z veččinami kitajskih kuharjev s kito poskrbel za čudovit cejlonski mango *alphonso*, ki je bil narezan po dolgem in umetelno pripravljen, za jajca na oko s slanino, ob tem pa še za pikantno marinirane piščančje prsi, kozice, aromatičen riž in močno angleško pivo Porter. Prav pitje zadnjega je dajalo vtis, da so domov vračajoči se plantažniki, oblečeni v belo flanelo njihove stroke – na ležalnike zgornjega krova ladje *Princ Waldemar* so se bolj zavalili kot spodobno ulegli –, neotesani, skorajda nemoralni. Gumbi na oprsniku razpetih hlač so jim na nitkah viseli ohlapno navzdol, telovnike so imeli popackane z žafranasto rumenimi omakami karija. Bilo je popolnoma nevzdržno. Bledikasti, neprijazni, vulgarni, podzemnim svinjkam podobni Nemci so se počasi prebujali iz popoldanskega spanca, Nemci na vrhuncu svetovnega vpliva.

Tako ali podobno je razmišljal mladi August Engelhardt, ko je prekrizal tanke noge, si z obleke s hrbtiščem roke odstranil nekaj namišljenih drobtin in se nečimrno zazrl čez ograjo na oljnato, gladko morsko površino. Ladjo, ki od obale nikdar ni bila oddaljena več kot sto morskih milj, so na levi in desni spremljale burnice. Tu in tam so se pojavile te, lastovičarjem podobne lovke. Njihovo vrhunsko letenje, podobno igri, in nenavadne lovske manevre je občudoval vsak mornar južno-pacifiških otočij. Tudi Engelhardt se je navduševal nad pticami Tihega oceana, še posebno nad vrsto *Anthornis melanura*. Ko je bil še fant, je ptice in njihovo razkošno, kričeče, v žaru otroške domišljije lesketajoče se perje ure in ure raziskoval v foliantih, jih s prstki božal po kljunčku in pisanem perju. Zdaj, ko jih je zares božal pod krili, pa ga niso več zanimale, bolj so ga debeli plantažniki, ki so se z že dolgo neozdravljim sifilisom vračali na svoje plantaže in so zaspali med branjem dolgočasno in zapleteno napisanih člankov v *Der Tropenpflanzerju* ali *Deutsche Kolonialzeitungu* ter cmokajoč sanjali o goloprskih temnorjavih črnskih dekletih.

Beseda *plantažnik* ni povsem ustrezna, pomenila naj bi namreč čast, ukvarjanje z naravo in čudovito ter čudežno rast, pravzaprav bi bilo bolje govoriti o *upraviteljih*, kajti natanko to so bili, upravitelji dozdevnega napredka. Ti filistri so imeli pod nosnicami z rdečimi žilicami brke, pristrižene po berlinski ali Münchenski modi izpred treh let, in pri vsakem izdihu so jim močno zadrgetali. Pod njimi so jim z drhtečih, nabreklih ustnic lebdeli slinasti mehurčki, kakor da so milni in bodo sami od sebe poleteli v zrak in se osvobodili zlepljenih ustnic.

Plantažniki pa so kukali izpod vek in zagledali ob strani sedečega, trepetajočega, komaj petindvajset let starega živčnega,

suhljatega, šibkega, dolgolasega razrvanca z melanholičnimi očmi močerada, oblečenega v brezoblično obleko barve jajčne lupine, z dolgo brado, katere konec je nemirno podrsaval po srajci brez ovratnika, in vprašali so se, kaj je s tem človekom, ki je pri vsakem zajtrku, celo pri vsakem kosilu, sedel v kotu salona drugega razreda sam za mizo pred kozarcem soka, s polovico skrbno razrezanega tropskega sadeža, za posladek pa odprl kartonsko embalažo in v kozarec z žlico natrosil nekaj rjavkastega, pudrastega prahu, ki je bil po vsem sodeč narejen iz zmlete zemlje. Puding iz prsti je potem tudi pojedel! Kako izumetničeno! Najbrž je pridigar, očitno anemičen, nesposoben za življenje. A v bistvu vendarle nezanimiv. Predvsem pa je brezplodno o njem še naprej razmišljati. Prepričani so bili, da je za njim leto na Pacifiku, zmajevali so z glavo, zatisnili napol odprte veke in spet zaspali med nerazumljivim šepetanjem.

Glasno, hreščeče smrčanje je spremljalo nemško ladjo mimo ameriških Filipinov, Luzona (Manile so se izognili, kajti ni se vedelo, ali se bo vojna, ki je zajela kolonije, dobro končala), skozi vode neskončno velikega območja nizozemske Indije in nazadnje v sam protektorat.

Joj, kako jih je sovražil. Ne, ne in še enkrat ne. Odprl je Schlickeysenov priročnik *Sadje in kruh*, ga zaprl in spet odprl. Zaman je skušal prebrati nekaj odstavkov in si je na robu strani s svinčnikom, ki ga je imel vedno v žepu, delal beležke. Zapisanih pa tudi sam ni mogel več razbrati.

Ladja se je pod jasnim nebom mirno gugala naprej. V daljavi je zagledal jato delfinov, a ko si je od kapitana izposodil daljnogled, so ti že izginili v nedoumljivih globinah morja. Kmalu so dosegli otočje Palau, oddali pošne vreče in spet odpluli. Pri naslednjem kratkem postanku, na Yapu, so se veliki ladji

počasi približali polinezijski kanuji, na katerih so ponujali svinjske polovice in užitni jam, a niti potniki niti posadka se niso zmenili za ponujano blago. Med obračanjem je enega od kanujev zagrabil vrtinec vijakov in ga pritisnil k boku ladje. Otočani so se rešili s skokom v morje, kanu se je prelomil na dvoje, živila, ki so jih rjave roke še pred kratkim molele v zrak, pa so se pozibavala na vodni gladini. Engelhardt je slonel daleč čez ograjo s Schlickeysenovo knjigo v roki. Zrl je navzdol in se zgrozil ob pogledu na svinjsko polovico, ki je, sprva plavajoč, ob strani obložena še s krvavimi kitami, počasi potonila v indigo modro globino oceana.

*Princ Waldemar* je bil robusten, tritisočtonski moderen parnik, ki je Tihi ocean preplul na dvanajst tednov. Izplul je iz Hong Konga v smeri proti Sydneyju, se spotoma ustavil v nemškem protektoratu Novo Pomorjansko, na polotoku Gazela in v novem, v zalivu Blanche ležečem glavnem mestu Herbertshöhe na enem od obeh privezov, katerega dobro plovni bazen so navdušeno imenovali pristanišče.

Herbertshöhe ni bil Singapur, sestavljen je bil večinoma iz dveh lesenih privezov, nekaj križajočih se širokih alej, ob katerih so bile, odvisno od pogleda, bolj ali manj impozantne stavbe, na primer podružnice faktorij Forsayth, von Hernalheim & Co. in Burns Philip. Tam so bili še večja zgradba družbe Jaluit, ki je na Yapu in Palauu trgovala z gvanom, policijska postaja in cerkev z nadvse slikovitim pokopališčem, hotel Fürst Bismarck, konkurenčni hotel Deutscher Hof, pristaniška delavnica, dve ali tri gostilne, nepomembna kitajska četrt, Nemški klub, majhna klinika pod skrbnim nadzorom doktorjev Winda in Hagna, pa tudi guvernerjev domicil, rahlo dvignjen nad mestom, na popoldne skorajda neresnično bleščečem se, z zeleno

travo poraščenem hribu. A mesto je bilo nemško, urejeno in v vzponu, in *gnezdo* so mu rekli le v šali ali če je lilo kot iz škafo, da trideset čevljev pred nosom ni bilo mogoče ničesar prepoznati.

Po opoldanskih nalivih je vedno posijalo sonce, natanko ob treh, in čudoviti pisani ptiči so domišljavo skakljali po svetlobi in senci visoke trave in si čistili perje, s katerega je kapljala voda. Po lužah alej, pod visokimi kokosovimi palmami pa so se bosí in goli podili otroci kanakov, marsikateri je bil v kratkih, raztrganih hlačah (imele so več lukenj kot blaga), in so bili zaradi muhavosti narave popolnoma plavalasi. Herbertshöhe so imenovali *Kokopo* – to se je slišalo dosti imenitneje in je bilo mogoče tudi lažje izgovoriti. Nemški protektorati v Tihem oceanu, v tem so si bili strokovnjaki edini, so bili v nasprotju z afriškim posestvom njegovega veličanstva cesarja Viljema II. čisto odveč. Donos kopre, gvana in biserovine še zdaleč ni zadostoval, da bi se lahko vzdrževalo tako veliko, v neskončnosti Tihega oceana razdrobljeno kraljestvo. V daljnem Berlinu pa so govorili o otokih kot o dragocenih, bleščočih se biserih, nanizanih v ogrlico. Zagovornikov in nasprotnikov pacifiških kolonij je bilo zelo veliko, večinoma pa so mladi socialni demokrati najglasneje postavljali pod vprašaj pomembnost posesti na Južnih morjih.

No, v ta čas spada ta kronika, in če jo želimo pripovedovati, moramo biti pozorni tudi na prihodnost, kajti poročilo je z začetka dvajsetega stoletja, za katero je bilo do njegove slabe polovice vsekakor videti, da bo pripadalo Nemcem, ko bodo zavzeli zakonito častno in vodilno mesto za svetovnimi pogajalskimi mizami. In to se je s stališča nekaj let starega oziroma novega stoletja vsekakor najavljalo. V imenu drugih bo zato to

zgodba samo o enem Nemcu, romantiku, ki je bil kot še toliko njemu podobnih propadel umetnik, in če se pri tem v zavest vsiljujejo primerjave s poznejšim nemškim romantikom in vegetarijancem, za katerega bi bilo bolje, da bi ostal pri svojem slikarskem stojalu, so te primerjave namerne in tudi ustrezne, oprostite, *in nuce* tudi koherentne. Le da je bil on v tistem času še mozoljast, čudaški fant, ki je trpel zaradi pogostih očetovih zaušnic. A počakajte: on je rasel in rasel.

Na krovu ladje *Princ Waldemar* se je torej znašel mladi August Engelhardt iz Nürnberga, bradat moški, vegetarijanec, nudist. Pred časom je v Nemčiji objavil knjigo z zanesenjaškim naslovom *Brezskrbna prihodnost*, zdaj pa je potoval na Novo Pomorjansko, da bi kupil zemljo za plantažo kokosov, koliko in kje, pa še ni vedel. Hotel je postati plantažnik, vendar ne iz koristoljubja, temveč iz globokega prepričanja, da svet, ki se mu je zdel sovražen, bedast in grozljiv, lahko s svojim prepričanjem trajno spremeni.

Ko je s procesom izločanja vsa druga živila spoznal za nečista, je nenadoma naletel na kokosov oreh. Druge možnosti ni bilo; *Cocos nucifera* je bil, tako je ugotovil, dobesedno krona stvarstva, bil je sadež z Yggdrasila, mitološkega drevesa sveta. Rasel je na najvišji prisojni legi, porasli s palmami, usmerjen proti vzvišenemu Gospodu Bogu; daroval nam je vodo, mleko, kokosovo mast in hranilno oplodje; ljudem je dostavljal element selen, ki je bil edinstven v naravi; iz njegovih vlaken so pletli rogoznice, strehe in vrvi, iz stebel so izdelovali pohištvo in cele hiše; iz jedra so proizvajali olje, da bi pregnali temo, uporabljali pa so ga tudi za mazanje kože; celo izdolbene, prazne orehove lupine so bile vrhunske tvarine, iz katerih je bilo mogoče narediti posode, žlice, vrče, celo gumbe; sežgane



prazne lupine ne nazadnje niso le daleč prekašale domačih drv, temveč so bile tudi izvrstno sredstvo, da si se z dimom ubranil pred komarji in muhami, kratka, kokosovi orehi so bili nadvse koristni. Kdor se bo hranil samo z njimi, se bo izenačil z Bogom, postal bo nesmrten. Goreča želja, celo poslanstvo Augusta Engelhardta je bilo, da ustvari kolonijo jedcev kokosovih orehov, sam pa se je imel za preroka in misijonarja obenem. Zato je odpotoval na Južna morja, ki so s svojim rajskim spevom siren privabila že nič koliko sanjačev.

*Princ Waldemar* je bil s kadečim se dimnikom namenjen naravnost proti Herbertshöheju. Ko so dvakrat na dan s krmnega krova v morje vrgli polna vedra z ostanki hrane, so daleč na jugu za njimi ostali temna obala Zemlje cesarja Viljema, pogorje Finisterre, kakor se je skrivnostno imenovalo na Engelhardtovem zemljevidu, in neraziskane dežele, polne nevarnosti, ki so ležale za njim in na katere še nikdar ni stopila nemška noga. Tam je raslo sto tisoč milijonov kokosovih palm. Engelhardt na skorajda bolečo lepoto tega južnopacifiškega otočja sploh ni bil pripravljen; sončni žarki so v bleščečih stebrih prodirali skozi oblake, zvečer je spokojna milina legla na obalo in na neskončnost gorske verige, ki se je zarisovala v osladni vijoličasti barvi sončnega zatona. Naproti mu je prihajal gospod v svetli tropski obleki in s ščipalnikom, nekdo, ki, čeprav debelušen, ni bil videti tako otopel kakor njegovi kolegi, in Engelhardta je skoraj v trenutku navdala bolezenska sramežljivost, ki jo je vsakič občutil, ko je srečal ljudi, ki so bili prepričani, da je njihovo početje pravilno. Ali morda ve, kako se imenuje naslanjač, na katerem Engelhardt in drugi potniki ob popoldnevih poležavajo na palubi? Engelhardt je nemo odkimal in povetil glavo, da bi nakazal, da se želi poglobiti

v Schlickeysena, a plantažnik, ki se je z rahlim priklonom predstavil kot Hartmut Otto, se je približal za korak, kakor da mu mora sporočiti izjemno pomembno skrivnost. Ležalnik na palubi, Engelhardt naj se dobro prime, se zaradi svojih naprej obrnjenih lesenih nog imenuje *bombay fornicator*.

Engelhardt tega ni čisto dobro razumel, prav tako so mu bile sumljive neslane šale spolne narave, čeprav je imel spolni akt za nekaj normalnega, danega od Boga, in ne kot del zavrte, narobe razumljene moške vzdržnosti. Vendar tega ni izrekel in plantažnika je pogledal zbegano in ocenjujoče. Zdaj je bil gospod Otto tisti, ki se je moral tako rekoč potegniti nazaj in z nazornimi gibi rok je našteval svoje posle v nemškem projektatoratu. Pozabite na to, je rekel in se usedel na spodnji del ležalnika, pri tem pa si odpel ovratnik in od vlage in znojenja prepoteno srajco. Je na lovu, je poročal, ko si je s konicami prstov sukal konce zavihanih brkov navzgor, na *paradisaidae*, rajске ptice, za katere peresa se, to bi že moral vedeti, v salonih Novega sveta, od New Yorka do Buenos Airesa, trenutno plačujejo a-stro-nom-ske cene. Ali morajo ptiči to plačati s svojim življenjem, je hotel vedeti Engelhardt, kajti jasno mu je bilo, da se Otta ne bo mogel več otresti in se posvetiti knjigi, saj se je ta nadvse udobno namestil. V idealnem primeru, *nota bene*, živalim peresa oskubijo pri živem telesu – zagotovo pa nekateri trgovci okrasno perje samo pobirajo, vendar on, Otto, o teh metodah nima najboljšega mnenja. Peresa morajo namreč imeti kot dokaz, da so kakovostna, na koncu tulca sledove krvi, sicer jih raje sploh ne kupi. Engelhardt je spačil obraz, nekoliko neprijetno mu je bilo, ko se je oglasil zvonec za kosilo, Otto pa ga je nežno in hkrati odločno prijel za roko in rekel, da mu mora vendarle izkazati čast in z njim kositi.

Hartmut Otto je bil moralen človek v pravem pomenu besede, čeprav je njegovo vedénje izviralo iz preteklega stoletja in je imel bolj malo razumevanja za novo obdobje, katerega protagonist je bil August Engelhardt. Zagotovo, lovec na rajске ptice je bral napredne naravoslovce, na primer Alfreda Russla, Lamarcka, Darwina, in vse zelo temeljito, predvsem njihova taksonomska dela, vendar poleg tega, da ni verjel v modernost kot kumulativni proces, takšnih radikalnih duhov, kakršna sta bila na primer Wallace in Darwin, tudi ni zmozel prepoznati in jih sprejeti, če bi jih osebno srečal, kot se je zgodilo zdaj na ladijskem potovanju. Že Engelhardtovo vegetarijanstvo je bilo Ottu zadostna uganka.

Engelhardt se je nerad pustil voditi v salon k mizi v prvem razredu. Tam so mu – sedeli so na masivnih, neogotskih stoli, katerih naslanjalo za hrbet je bilo napolnjeno z žimo, pri tem pa so lahko gledali reprodukcije nizozemskih mojstrov – na Ottov namig malezijskemu strežaju in prav v nasprotju z Engelhardtovimi siceršnjimi dnevnimi prehranjevalnimi navadami postregli s krožnikom vročih testenin in svinjskim kotletom, ob tem pa še z obilno omako. Engelhardt je z neprikritim gnušom zrl na kos mesa, ki je ležal pred njim na deski za valjanje testa in se na robovih modro prelival.

Otto, ki je bil pravzaprav dobrodušen človek, je pomislil, da je ta, ki mu sedi nasproti, prestrašen, saj kot potnik drugega razreda ne ve, kako naj to zanj zelo posebno kosilo plača, zato mu je predlagal, naj se kar mirno loti svinjskega kotleta, seveda, seveda, prosim, na njegov račun, Engelhardt pa je vljudno, a po svoji (in Schopenhauerjevi in Emersonovi) vesti odgovoril, ne, hvala, češ da je prepričan vegetarijanec na splošno, v posamičnem pa uživa sadeže, in ali lahko prosi za zeleno solato, brez vsega, kar táko, brez popra in soli.

Trgovec s ptiči se je zamislil, pribor, ki ga je držal nad svojim krožnikom, odložil levo in desno od sebe, zavzdihnil, si s prtičkom obrisal zgornjo ustnico in brke ter bruhnil v bevskajoči, meketajoči, ja, prhajoči smeh. Iz oči so mu drle solze, najprej je na tla odjadral prtiček, potem se je raztreščil krožnik, in ko je Otto nenehno ponavljal besede *solata* in *da je sadeže*, je postal vijoličasto rdečkast, kakor da se bo vsak hip zadušil. Na pomoč so mu priskočili od sosednje mize, da bi ga z udarci po hrbtu rešili pred koščkom kosti, dozdevno zataknjenim v njegovem sapniku, August Engelhardt pa je sedel nasproti njega in gledal v tla neverjetno mirno, nogo je prekrižal čez levi gleženj in migal s sandalami. Kitajski kuhar je prihitel iz ladijske kuhinje z metlico v roki, s katere je še kapljalo.

Oblikovali sta se dve skupini in se začeli burno prerekati, nekaj besed je Engelhardt jasno razbral iz kričanja, bila je njegova, namreč Engelhardtova pravica, da sme zavriniti meso, nadalje so govorili o divjakih, če jih, tako eden od lastnikov plantaž, sploh lahko tako imenuje. Ali pa je morda zdaj že tako daleč, da Nemeč v protektoratu divjaka ne sme več razlikovati od Porenjca? A vendarle bi morali biti veseli, je trdila nasprotna stran, če so na jedilnem listu rastlinski pridelki, ko pa so v večinskem delu našega veselega otoškega raja divjaki že zdavnaj prešli nazaj na antropofagijo, potem ko so jih s strogimi kaznimi s težavo prevzgojili. *Ah, nesmisel! Stara jajca!* je bil odgovor. Seveda, seveda, prav pred štirimi meseci so pomalicali župnika, tam čez, pri misijonarskih sestrah Steyler na Tumleu. In kose božjega moža, ki jih niso takoj pojedli, so prekadili, z ladjo prepeljali navzgor ob obali in prodali v Nizozemski Vzhodni Indiji.

Zdelo se je, da bo Engelhardta prevzel občutek sramu, prebledel je, zardel in že hotel vstati, da bi zapustil ta nespoštljivi salon. Prtiček pred sabo na mizi je pogladil in se potihoma, skorajda neslišno, brez znaka ironije zahvalil Hartmutu Ottu. Lastniku plantaže, ki mu je hotel preprečiti odhod in ga je grobo prijel za tanek nadlaket, se je s sunkovitim obratom ramen izmaknil, z nekaj koraki premeril prostor in odprl vrata salona, ki so vodila naravnost na krov. Tam se je razburjen ustavil in si s hrbtiščem roke obrisal čelo. Ko je vdihoval in izdihoval vlažen tropski zrak, premišljuje o tem, ali se ne bi vendarle oprijel stene promenadnega krova, potem pa je te misli kot pomehkužene pri priči opustil, se ga je končno polastila sila globoka osamljenost, veliko bolj nedoumljiva, kot jo je kdaj začutil v domači frankovski deželi. Tukaj se je znašel med strašnimi ljudmi, med neprijaznimi, surovimi barbari.

Tisto noč je slabo spal. V daljavi se je mimo *Princa Waldemarja* zgrinjala nevihta in parnik je v erotično trzajočem, neurejenem ritmu bliskanja vedno znova potopilo v pošastno, blede snežno belino. Medtem se je pod hladno rjuho premetaval sem in tja ter v polsnu v trenutkih strahu nad sabo na stropu bizarno videl skicirane obrise Anglije. Ko je nevihto končno zaznal le še kot oddaljeno, topo grmenje in je globlje zaspal, je sanjal o kulturnem templju, postavljenem pod medlo bleščečim soncem na obali zatišnega Vzhodnega morja, osvetljenem z baklami, zapičenimi v pesek. Bil je pogreb, trdni severnjaki so stražili tempelj. Otroci, ki so imeli svetle lase povite v vence na glavah, so ob njihovih nogah potihoma igrali na koščene flavte. Splav, na katerem je bil mrtvi na parah, so v somraku potisnili v morje, orjak, do bokov stoječ v vodi, je s kosom lesa

prižgal ogenj, in ko se je ta razgorel, je splav že počasi in otožno odnašalo proti severu, na Hiperborejo ...

Zgodaj naslednje jutro je parnik v zaslepljujoči sončni svetlobi, ob spremljavi vesele pihalne godbe in z glasnim piskanjem siren priplul v zaliv Blanche. Engelhardt je nekoliko zmedeno stal ob ograji, v kosteh pa je še čutil nenavadne, srhljive sanje zadnje noči, ki so se s približevanjem kopnemu čedalje bolj meglile. Najbrž je slutil, da sta bili obe ladji, moderni parnik in poganski pogrebni splav, med sabo povezani, vendar to jutro nikakor ni bil pri volji, da bi si zaradi sanj razlagal vzrok za svoj odhod iz domovine. Ta se sicer ni zgodil v naglici, se je pa precej neprijetno. Zaznamovalo ga je vulgarno prusko policijsko nasilje. No, je pomislil, tukaj, na teh zelenih obalah, že ne bom umrl.

Z občutkom, da je skoraj kot kakšna mačka pripravljen na skok, je vznemirjeno opazoval bližajočo se obalo. To je bil torej njegov Zion. Tukaj v neznani deželi se bo potemtakem naselil, s tega koščka zemlje se bo projicirala njegova sedanost. Vznemirjen je hodil sem in tja. Ko je prišel do krmnega krova, se je nenadoma obrnil in nekaj gospodov, ki so bili na zajtrku spet pijani – Otta, zoprnega trgovca s ptiči, ni bilo med njimi –, mu je nazdravilo in ga veselo pozdravilo, naj na vse kar pozabi in naj bodo spet prijatelji, ne nazadnje morajo Nemci v protektoratu podpirati drug drugega itd. Ne meneč se za neotesance, je s pogledom premeril pred sabo počasi raztezajočo se obalo in iskal zalivčke, krivine, vzpetine.

Kot hiše visoke palme so štrlele iz puhteče džungle Novega Pomorjanskega. Modri dim se je dvigal s hribov, poraščenih z gozdovi, tu in tam so bile jase in na njih je bilo mogoče prepoznati posamične slamnate kolibe. Makak je otožno tulil. Sivi oblaki so za hip prekrili sonce. Engelhardt je s prsti nestrpno

zabobnal eno ali dve koračnici, spet so zatulile ladijske sirene. V vidno polje se je prebil samo do polovice porasel stožec vulkana. Kar naenkrat je belo pobarvan ladijski krov poškropilo nekaj rdečih kapljic, zato se je prestrašil. Iz nosu je krvavel in pohiteti je moral v podpalubje, previdno tipajoč po stopnicah navzdol v somraku jeklenih hodnikov. V kabini se je ulegel na hrbet in si z zaprtimi, trzajočimi vekami pritisnil na obraz rjuho, ki se je počasi obarvala rdeče. Iz vrča, pokritega s krpo, si je v kozarec nalil nekaj sadnega soka in ga hlastno popil.

Medtem se je zbral ves Herbertshöhe, bil je prvi teden v septembru. Lepo počesani, obriti in z novimi ovratniki so stali na lesenih mostičkih v pričakovanju ne čisto svežih novic iz Berlina, za trenutek ledeno hladnega piva, ki so ga takoj, ko so raztovorili prve zaboje, odprli in si steklenice podajali iz rok v roke, na ducate pisem iz domovine in seveda prišlekov, pustolovcev in avanturistov, domov vračajočih se plantažnikov in posameznih raziskovalcev, ornitologov in mineralogov, revnih kot cerkvene miši, z zarubljenih plantaž pregnanih plemičev, zmedencev, naplavljenecv in odpadnikov Nemškega cesarstva.

Engelhardt je stal v svoji kabini, natančneje, pri ladijski lini parnika, ki se je praznil, in skozi dvojno steklo gledal na Herbertshöhe. Krvavenje iz nosu je tako nenadoma ponehalo, kakor se je pojavilo. Ni stal trdno, naslonjen je bil na steno kabine, z ličnico je nežno oplazil tanko zaveso, v žepu obleke je s prsti pritiskal na košček svinčnika, sonce je pripekalo skozi ladijsko lino. Ko se ga je fino blago zaveso spet dotaknilo, je bruhnul v jok, spreletelo ga je, kolena so se mu zatresla, počutil se je, kakor da bi mu s kakšnim strojčkom izsesali ves pogum iz kosti, in zdaj se je sesulo ogrodje, ki ga je prej držalo skupaj samo lepilo poguma.